

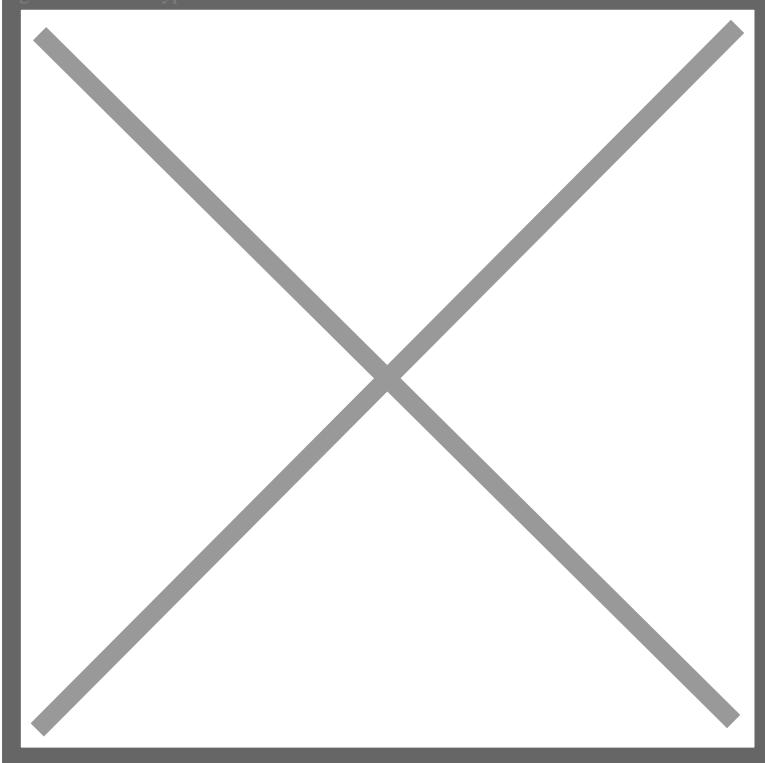
Όσιος Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ (1722-1794)

/ Πεμπτουσία

Γεννήθηκε το 1722 στην Πολτάβα της Ουκρανίας, ο κατά κόσμον Πέτρος, από πατέρα ιερέα και μητέρα πού αργότερα έγινε μοναχή. Δεκαπέντε ετών μετέβη στη μονή Λιούμπεσκ και κατόπιν στη Μεγάλη Λαύρα του Κιέβου. Πνευματικό οδηγό είχε τον ησυχαστή Βασίλειο, συγγραφέα και μεταφραστή νηπικών έργων. Το 1742, ύστερα από διωγμούς Ουνιτών στην πατρίδα του, μετέβη στη Βλαχία και μόνασε εκεί επί τετραετία, λαμβάνοντας τ' όνομα Πλάτων. Το 1746 αναχώρησε για το πολυπόθητο Άγιον Όρος.

Image not found or type unknown

Ασκήθηκε στην Καψάλα, όπου εκάρη μοναχός άπό τον Γέροντα του Βασίλειο με τ' όνομα Παΐσιος. Το 1758 χειροτονήθηκε διάκονος και ιερεύς και απέκτησε δωδεκαμελή συνοδεία. Κατόπιν πήγε με τη συνοδεία του στο Κελλί του Προφήτου Ηλιού, το όποιο μετέτρεψε σε σκήτη, πού ανήκει στη μονή Παντοκράτορος. Απέκτησε περί τους πενήντα καλούς μαθητές, για τους οποίους συνέταξε τυπικό κατά την αγιορείτικη τάξη, και άρχισε τις μεταφράσεις των Πατέρων της Εκκλησίας στα σλαβικά, όπως Ισαάκ του Σύρου και Γρηγορίου του Σιναϊτού, διδάσκοντας σε όλους την ευχή του Ιησού. Το τελευταίο εξάμηνο της αγιορείτικης

ζωής του το διήλθε στην Ιερά μονή Σίμωνος Πέτρας (1762). Μετά από δεκαεπτά χρόνων παραμονή στον ιερό Άθωνα, ο ὁσιος Παΐσιος επέστρεψε το 1763 στη Μολδαβία παίρνοντας μαζί του αρκετούς μοναχούς.

Εγκαταστάθηκε στη μονή Δραγκομίρνα και απέκτησε πολλούς μαθητές Ρώσους, Ρουμάνους και Βουλγάρους. Τους δίδασκε καθη μερινά στη γλώσσα τους να τηρούν πενία, υπακοή, ταπεινοφροσύνη, σιωπή και να εντρυφούν στη μελέτη των νηπτικών πατέρων. Έγινε ηγούμενος της αρχαίας μονής του Νεάμτς, την οποία κατέστησε σπουδαίο πνευματικό κέντρο, με τις μεταφράσεις Ελλήνων Πατέρων και ασκητών και τη ζωή της ευχής του Ιησού. Αξιοσημείωτη είναι ή μετάφραση της Φιλοκαλίας (1793). Τη φήμη του αγίου Γέροντος Παΐσίου ακούγοντας ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης θέλησε να γίνει μαθητής του, μα εμποδίσθηκε από διάφορες συμπτώσεις κι επέστρεψε στο Άγιον Όρος.

Στη μονή Νεάμτς ανεπαύθη ειρηνικά στις 15 Νοεμβρίου 1794 ο μεγάλος στάρετς, για το έργο του οποίου μιλούν πολλοί με δικαιολογημένο θαυμασμό. Υπήρξε αναζωογονητής του μοναχισμού στη Ρουμανία και τη Ρωσία. Οι πολυάριθμοι και αξιόλογοι μαθητές του έγιναν, μετά την κοίμηση του, κήρυκες των διδαχών του. Οι μονές Δραγομίρνα, Σέκου και Νεάμτς ήταν τα κέντρα της λαμπρής ασκητικοφιλολογικής κινήσεως κατά τον 18ο και 19ο αιώνα, όπου οι μαθητές του, με τη νηπτική τους εργασία και τ' ανεπτυγμένα φιλολογικά τους κριτήρια, μόχθησαν για την πνευματική ανύψωση της Μολδαβίας. Το πνεύμα των ιεροπρεπών Κολλυβάδων μετέφερε ο ὁσιος Παΐσιος στα Βαλκάνια και τη Ρωσία. Τιμάται ιδιαίτερα από τους Ρώσους και τους Ρουμάνους. Η επίσημη αναγνώριση της αγιότητας του έγινε από το Πατριαρχείο Μόσχας το 1988 και από το Πατριαρχείο Ρουμανίας το 1992.

Την πρώτη βιογραφία του έγραψε το 1817 ο μαθητής του μοναχός Μητροφάνης, πού στηρίχθηκε στην αυτοβιογραφία του οσίου Παΐσίου και στις προσωπικές αναμνήσεις του. Ακολούθησαν αρκετές άλλες, πού κυκλοφόρησαν ευρύτατα στα ρουμανικά και ρωσικά και μεταφράσθηκαν στα ελληνικά.

Η μνήμη του τιμάται στις 15 Νοεμβρίου.

πηγή: Μοναχού Μωϋσέως Αγιορείτου, Άγιοι Αγίου Όρους, Εκδόσεις Μυγδονία, Θεσσαλονίκη 2007